

ת"פ 25181/07/15 - סמי לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 25181-07-15 מדינת ישראל נ' לוי (עצור בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 38

בפני	כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי
מבקשים	סמי לוי (עצור בפיקוח)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

לביהמ"ש הוגשו טענות מקדמיות מטעם הנאשם, המאשימה הגישה תשובה בכתב וההגנה הגיבה לתשובה. על פי המוסכם בין הצדדים החלטת ביהמ"ש ניתנת על סמך הטענות בכתב בלבד.

טרם הכרעה בטענות עצמן ראוי לעמוד בתמצית על כתב האישום.

תמצית כתב האישום

כתב האישום בעניינו של הנאשם וארבע חברות נאשמות, שלפי הנטען מצויות בשליטתו, כולל ארבעה פרקים ובהם אחד עשר אישומים, כדלקמן:

הפרק הראשון עוסק בפרויקט ארסוף ובהתקשרות של הנאשם עם חברת אלקטרה לביצוע הפרויקט. על פי הנטען **באישום הראשון**, במטרה להתחמק ממס פעל הנאשם להוצאת חשבוניות פיקטיביות של נאשמות 2 ו- 3, בגין ביצוע עבודות שלא בוצעו על ידן, ועל מנת שלא לשלם מס שנבע מאותן חשבוניות, פעל הנאשם לקבלת תשומות פיקטיביות מנאשמות 2 ו- 4 ומחברות שהן צדדים שלישיים, הכללתן בספרים וניכוי מס התשומות הגלום בהן בנאשמות 2 ו- 3. על פי הנטען **באישום השני**, ביצע הנאשם עם אחרים פעולות של הלבנת הון ברכוש אסור שמקורו בעבירות הוצאת החשבוניות הפיקטיביות בנסיבות מחמירות, וזאת במטרה להסתיר ולהסוות וכן בדיעה שהרכוש אסור. על פי הנטען **באישום השלישי**, קיבל הנאשם במרמה את הזכות לפתוח, להפעיל ולפעול בשני חשבונות בנק על שם נאשמת 2 שבהם שלט תוך שהסתיר את מעמדו בהם. ביחס לאותם חשבונות דאג הנאשם למסירת מידע כוזב במטרה למסור דיווח לא נכון. על פי הנטען **באישום הרביעי**, ביצע הנאשם פעולות ברכוש אסור שמקורו בפעילות המרמיתית בחשבונות הבנק בדיעה שהוא רכוש אסור.

עמוד 1

הפרק השני עוסק בפעילות של הנאשם בנאשמת 5. על פי הנתען **באישום הראשון**, במטרה להתחמק ממס פעל הנאשם להוצאת חשבוניות פיקטיביות של חברות שונות, מסירתן לנאשמת 5, הכללתן בספרים וניכוי מס התשומות הגלום בהן בנאשמת 5. על פי הנתען **באישום השני**, ביצע הנאשם עם אחרים פעולות של הלבנת הון ברכוש אסור שמקורו בעבירות הוצאת החשבוניות הפיקטיביות בנסיבות מחמירות, וזאת במטרה להסתיר ולהסוות וכן בידעה שהרכוש אסור.

הפרק השלישי עוסק בעבירות שונות המיוחסות לנאשם. על פי הנתען **באישום הראשון**, ברח הנאשם ממשמורת חוקית והפר הוראה חוקית בקשר לאי ביצוע עבודות שירות שנגזרו עליו. על פי הנתען **באישום השני**, פעל הנאשם כדי לשבש את חקירת הארועים נושא הפרק השני לכתב האישום וניסה להניא עד ממסירת עדות נגדו. על פי הנתען **באישום השלישי**, הנאשם עשה שימוש במסמכים מזויפים.

הפרק הרביעי עוסק במעורבות הנאשם בעסקי קורקינטים. על פי הנתען **באישום הראשון**, עסק הנאשם בהברחת קורקינטים לישראל. על פי הנתען **באישום השני**, פעל הנאשם במטרה להתחמק מתשלום מס על הכנסתו מחנות קורקינטים.

תמצית הטענות והתשובה להן

טענות ההגנה כוללות ארבעה ראשים:

האחד, טענות של הגנה מן הצדק מסוג של אכיפה בררנית (ביחס לאישום הראשון בפרק הראשון) והגשת כתב אישום בניגוד למדיניות (ביחס לאישום הראשון בפרק השלישי).

השני, הפרת זכות השימוע (ביחס לפרק השני כולו, והאישום השני בפרק השלישי).

השלישי, פגם או פסול בכתה"א בצירוף אישומים שלא כדין (ביחס לאישום הראשון בפרק השלישי וביחס לכל הפרקים).

הרביעי, התיישנות (ביחס לאישום הראשון בפרק הרביעי).

המאשימה הודיעה בתשובתה כי הגם שהתבצעה פעולת חקירה שקטעה את מירון ההתיישנות, היא מקבלת את טענות הנאשם לעניין ההתיישנות, ומבקשת למחוק את האישום הראשון בפרק הרביעי.

ביחס ליתר הטענות מסרה המאשימה תשובה מפורטת, במסגרתה הבהירה מדוע יש לדחות כל אחת מן הטענות, כשביחס לחלק מהטענות ציינה כי לא הונחה כל תשתית ראייתית לביסוס הטענות.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את הטענות המקדמיות, הגעתי למסקנה כי בנוסף למחיקת האישום שלגביו נטענה התיישנות (אישום ראשון בפרק הרביעי), יש מקום להורות על הפרדת האישום הנוגע להפרת ההוראה החוקית והבריחה ממשמורת (אישום ראשון בפרק השלישי).

לא מצאתי כי נפל פגם בצירוף יתר האישומים לכתב אישום אחד.

כמו כן, איני מקבלת את הטענה להפרת זכות השימוע.

אשר לטענות לאכיפה בררנית, עם מחיקת האישום הראשון בפרק השלישי, נותרות רק הטענות הקשורות לאישום הראשון בפרק הראשון, ובטענות אלה לא ניתן להכריע ללא שמיעת ראיות.

היות שלמקרא טיעוני הצדדים עולה כי אין מחלוקת בין הצדדים ביחס להלכות העקרוניות, והמחלוקת כולה נעוצה ביישומן בקשר לעובדות הקונקרטיות, איני רואה צורך במסגרת החלטה זו להרחיב ביחס להלכות המהוות מושכלות ראשונים, ואתמקד ביישומן בכל הנוגע לטענות ההגנה ולמחלוקות בין הצדדים.

צירוף אישומים

כידוע, רשאת המאשימה לצרף אישומים לכתב אישום כולל, ובלבד שהצירוף עומד בתנאי סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), בין היתר כשהאישומים מבוססים על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת. תנאי זה פורש בהרחבה, מתוך הכרה ביתרונות הגלומים בצירוף אישומים במקרים המתאימים, ונקבע כי די בכך שקיים חוט מקשר בין האישומים (י. קדמי "על סדר הדין בפלילים" חלק שני כרך א' (תשס"ט - 2009) בע' 938, ת.פ. (נצ') 592/97 **מדינת ישראל נ' שאולוב**, ת.פ. (י-ם) 1256/01 **מדינת ישראל נ' כהן**).

במסגרת טענה מקדמית, רשאי נאשם לעתור להפרדת אישומים, בין אם הצירוף אינו עומד בתנאים שנקבעו, ובין אם הוא עומד בתנאים לצירוף, אך הנאשם סבור שהצירוף גורם עיוות דין.

בהתייחס לטענות המקדמיות שלפניי, אני סבורה כי צירוף האישום הראשון בפרק השלישי אינו עומד בתנאים שנקבעו, ואילו יתר האישומים בכתב האישום צורפו כדין ואין עילה להפרדה ביניהם.

לעניין האישום הראשון בפרק השלישי, אישום זה עוסק בטענה להתחמקות מריצוי עבודות שירות שנגזרו על הנאשם. ההליך המקורי בו הורשע הנאשם עניינו בעבירות שאין להן נגיעה קרובה או רחוקה לסוג המעשים המפורטים בכתב האישום שלפניי. העבירות שמייחסת המאשימה לנאשם בכתב האישום, אף הן אינן קשורות לסוג העבירות ולסוג

המעשים המפורטים בכתב האישום שלפניי.

המאשימה טוענת כי החוט המקשר בין המעשים נושא אישום זה לבין יתר המעשים, הוא בכך שהנאשם פועל באופן עברייני ומרמתי, תוך שימוש באחרים, ומבחינת פשטן של עובדות, קיים לכאורה השימוש באחר וחוסר מורא מהדין. עם זאת, נוכח האופי השונה בתכלית של המעשים באישום זה בהשוואה לכל יתר המעשים המפורטים בכתב האישום כולו, שהם מעשים המבטאים עבריינות כלכלית מתוחכמת, ובהתחשב בכך שהמאשימה לא מצאה לייחס לנאשם עבירת מרמה ביחס לשימוש באחר בביצוע עבודות השירות, אלא עבירות של הפרת הוראה חוקית ובריחה ממשמורת חוקית, אני סבורה כי השוני והמרחק בין המעשים הוא גדול במידה כזאת, שלמרות אותם נתונים בודדים שצוינו, אין לראות חוט מקשר אמיתי וממשי בין המעשים, ואין לראות בהם סדרת מעשים הקשורים זה בזה. בנוסף, בהנתן קושי אינהרנטי בעצם ההצדקה לצירוף האישומים, ולאור אופי האישום החושף מטבעו נתונים על אודות העבר הפלילי של הנאשם, ויאפשר חקירה נגדית של הנאשם בנושא זה, הרי שהפגיעה בנאשם בהותרת האישום בתוך כתב האישום אינה מבוטלת, ואף נימוק זה מצדיק את התוצאה של הפרדת האישום. לפיכך, יש מקום להפרדת אישום זה.

שונה מצב הדברים ביחס ליתר האישומים, העונים על הדרישה של סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת. כך, הפרקים הראשון, השני והרביעי, עוסקים בעבירות מס במטרה להתחמק ממס, ובחלקם גם בעבירות של הלבנת הון במטרה להסתיר את הרכוש האסור ובעבירות מרמה נלוות שנועדו לקדם את ההסתרה. אין, כמובן, בעובדה שהמעשים נעשו לפי הנטען תוך שימוש בגורמים שונים, כדי לשנות מהמסקנה בדבר היותם סדרת מעשים בעלי חוט מקשר וזיקה, אשר התרחשו כולם באותה תקופה או בתקופות סמוכות בזה אחר זה. פיצול כתב האישום לפרקים עצמאיים והגשת מספר כתבי אישום, הוא פיצול מלאכותי, לא מוצדק, שיסרב את ההליך ויאריך את ההליכים ואין לו הצדקה. בנוסף, לא שוכנעתי כי הותרת כתב האישום במתכונתו זו תגרום עיוות דין לנאשם או תפגע בזכויותיו.

אשר ליתר האישומים בפרק השלישי, האישום השני בפרק השלישי, עניינו שיבוש והדחה של פעולות החקירה נושא הפרק הראשון, ודי בכך כדי ליצור את הזיקה והקשר הנדרשים לשם צירופו לכתב האישום. האישום השלישי בפרק השלישי, עניינו שימוש במסמכים מזויפים הנוגעים לנאשמת 3 ולחשבונות הבנק שלה וכן לשינוי בעלות בנאשמת 2, כששני הנושאים, כמו גם סוג המעשים וסוג העבירה, קשורים במידה מספקת לנתונים שפורטו בפרק הראשון. לפיכך, נדחות יתר הטענות להפרדת אישומים.

אכיפה בררנית

כפי שצוין בפתיח לא ניתן להדרש לטענות ההגנה בשלב זה, והטענות יוכלו להתברר רק לאחר שהתשתית הראייתית תהא פרושה בפני ביהמ"ש, ורק אם וכאשר תבסס ההגנה תשתית ראייתית, ולו ראשונית, לכך שנגקט יחס שונה לשווים מתוך טעמים לא ענייניים. משכך, נשמרת להגנה הזכות לחזור ולהעלות את הטענה במידת הצורך לאחר שמסכת הראיות בכללותה תפרש בפני ביהמ"ש.

למעלה מן הצורך לשלב זה, אעיר כי על פניהם הסברי המאשימה ביחס להתנהלותה ולשיקוליה בכל הנוגע לחברת אלקטרה, מקבלת החשבוניות, מניחים את הדעת. המאשימה הצביעה על האבחנה בין מקבלי החשבוניות לבין

הנאשמים, אבחנה שהוכרה בפסיקה, ככל שהיא אכן עולה מהראיות. אשר להכרה בתשומות מבחינת מקבלי החשבונות, מדובר בפעולה במישור האזרחי, שאין בכוונתי להדרש אליה, ורק אעיר שבמקום שלא נמצאה התנהלות פלילית במעשיו של מקבל החשבונות, ובהתקיים תנאים נוספים שנקבעו בנהלים, נוהג פ"ש לשקול בחיוב את האפשרות להכיר בתשומות בקשר לחשבונות פיקטיביות שעמדה מאחוריהן עבודה אמיתית.

לעניין נקיטת ההליכים נגד מעורבים נוספים, מסקנת המאשימה כי יש מקום להגשת כתבי אישום, וכפועל יוצא מכך קיום הליכי שימוע, מלמדים לכאורה על כך שלא נפל פגם באכיפה ביחס לאותם מעורבים. ככל שבסופו של דבר לא יוגשו כתבי אישום, תוכל ההגנה, על סמך הראיות שיהיו בפני ביהמ"ש, לטעון שמדובר באותה קבוצת התייחסות, ושהחלטה לא להגיש נגד המעורבים כתבי אישום מונעת מטעמים לא ענייניים, וטענתה תבחן ותוכרע, אך בשלב זה לא נפל כל פגם. איני רואה הצדקה לדון בטענות הנוגעות לאבחנה בהליכי המעצר כבסיס לטענה של אכיפה בררנית המצדיקה תוצאה דרסטית של ביטול אישום, כפי שעותרת לה ההגנה.

אי קיום שימוע

טענה זו נוגעת לפרק השני כולו, ולאישום השני בפרק השלישי, שעניינו שיבוש והדחה בהקשר לפרק השני.

הצדדים אינם חלוקים על מספר נתונים ביחס להשתלשלות האירועים, ובהם העובדה שהחשדות נושא הפרק השני נחקרו בשנת 2012, הוצאה הודעת יידוע בשלהי 2012, בעקבותיה צולמה ליבת החומר, התבקש מכתב פירוט חשדות, הוסכם כי השימוע יערך לאחר העברתו, אך לא הועבר מכתב ולא התקיים שימוע באותה עת, ואף לא בשום שלב מאוחר יותר עד למעצרו של הנאשם. בסופו של דבר לא נערך שימוע כלל, לרבות ביחס לפרק השני וביחס לעבירות השיבוש וההדחה.

המאשימה טוענת כי במועד הגשת כתב האישום התקיימו התנאים הפוטרים אותה מחובת קיום השימוע בשל היותו של הנאשם עצור, בהתאם להוראת סעיף 60א(ז) לחסד"פ.

טענת ההגנה אינה נוגעת לכל כתב האישום, אלא רק לפרק השני ולעבירת השיבוש וההדחה. ההגנה אם כך מכירה בחוקיות ובתקינות ההחלטה שבנסיבות מעצרו של הנאשם ניתן שלא לקיים שימוע. טענתה מתמקדת בפגם באי ביצוע שימוע בקשר למעשים שהחקירה בעניינם הושלמה עוד בשנת 2012. ההגנה טוענת שבכך נתקפחה זכות בסיסית של הנאשם, שלא ניתן לרפאה בדיעבד.

המאשימה אינה חולקת על הוצאת מכתב השימוע בשעתו, אך טוענת כי לאחר שהוצא, הוחלט לבצע השלמת חקירה, במסגרתה נחקרו מעשים המבססים הלבנת הון או הועמקה החקירה בנושא זה, ואף נחקרו חשדות לשיבוש והדחה שחקירתם לא מוצתה. המאשימה טוענת כי בנסיבות אלה משבוצעו פעולות להשלמת החקירה, לא יצא מכתב פירוט החשדות והסנגור לא זומן לשימוע. לטענתה, השלמת החקירה בוצעה ומוצתה במסגרת מעצרו של הנאשם, ולפיכך גם בעניין מעשי העבירה המפורטים בפרק השני לא קמה חובה לערוך שימוע.

ההגנה מצידה מדגישה כי לא בוצעו פעולות חקירה שהן בקשר למעשים נושא הפרק השני במשך תקופה של שנתיים וחצי לאחר קבלת מכתב היידוע. בנוסף, נטען כי נושא איסור הלבנת הון נחקר לעומק במסגרת שתי חקירות בשנת 2012, וכראיה מוצגת אזהרת הנאשם גם בעבירות על חוק איסור הלבנת הון (הגם שלא מוצגות שאלות ותשובות מתוך החקירות בנושאים אלה). לטענת ההגנה החקירה שנפתחה בשנת 2015 אינה אלא מחזור החשדות שחקירתם מוצתה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, ובהתחשב בכך שהנאשם היה עצור בעת הגשת כתב האישום, וכן בכך שכעולה מהטיעונים אין מחלוקת שנעשו פעולות חקירה מהותיות בקשר לחקירת הפרק השני בתקופת החקירה הסמוכה למעצרו (גם אם לטענת ההגנה חלק מהנושא כבר עלה בשנת 2012), ולא הוכח שפעולות החקירה בנוגע לחשדות לביצוע הלבנת הון ושיבוש והדחה מוצו בשנת 2012, הגעתי למסקנה כי לא נפל פגם בעובדה שהוגש כתב אישום ללא שימוע ביחס לכל פרקי כתב האישום.

למעלה מן הנדרש, אעיר כי פיצולו של כתב האישום, לו הייתה המאשימה מאפשרת לנאשם שימוע ביחס לפרק השני, היה יוצר פיצול מלאכותי, מסרביל מאד את ההליכים, גורם להתמשכות ניכרת של ההליכים בכללותם נגד הנאשם, פוגם בצדק ועלול להוביל לטענות של הנאשם שהגשת כתב אישום נוסף מאוחר בזמן על מעשים ישנים יותר היא התעמרות והטרדה.

מבלי למעט מן האמור, אציין כי רק בשל העובדה שהנאשם הוזמן בשעתו לשימוע וביקש לנצל זכות זו, שקלתי את האפשרות להורות למאשימה לקיים שימוע בדיעבד, למרות שלא הפרה את חובת קיום השימוע, אלא שההגנה הביעה עמדתה נחרצות כי אין כל טעם בשימוע כזה, ולפיכך אני נמנעת ממתן הוראה זו. בשולי הדברים, אציין כי לאור עמדת ההגנה כי המאשימה ממילא "ננעלה" בדעתה בתקופת החקירה הנוכחית ערב הגשת כתב האישום, לא ברור לביהמ"ש איזו תועלת הייתה ההגנה מפיקה, לשיטתה, מקיום שימוע ביחס לפרק השני, אם פרק זה לא היה נכלל מלכתחילה בכתב האישום הנוכחי או היה נמחק ממנו בהחלטה שיפוטית, במצב דברים בו רשאית המאשימה לחזור ולהגיש כתב אישום.

לאור המפורט הטענות הנוגעות לשימוע נדחות.

התיישנות

העובדה שהמאשימה קיבלה את טענת ההגנה פוטרת אותי מן הצורך לדון בטענת התיישנות וכן בטענות הנוגעות לפגם בהפעלת מדיניות האכיפה.

בשולי ההחלטה אבקש להתייחס לטענה שהעלתה ההגנה לאחר שנמסרה עמדת המאשימה, לפיה יש פגיעה מהותית בהליך ההוגן ובזכויות הנאשם לאחר מחיקת האישום (ויתכן שטענתה זו מתפרשת גם ביחס לאישום שהופרד), עקב השחרת שמו של הנאשם בעצם הכללת האישומים בכתב האישום המקורי. מטענת ההגנה משתמע שבכל מקרה שמתקבלת טענה מקדמית המביאה למחיקת אישום מתוך כתב האישום, נגוע ביהמ"ש בהטייה לרעת הנאשם, שכן הוא אינו יכול להתעלם מאישומים שנמחקו. מדובר בטענה מרחיקת לכת ובעלת השלכה גורפת, ויש לדחותה מכל וכל.

חזקה על ביהמ"ש, שהוא גורם מקצועי, שידע להתעלם לחלוטין מאישומים שנמחקו, כפי שהוא יודע להתעלם מראיות לא קבילות, ככל שמוגשות לו, ולהכריע בעניינו של הנאשם רק על סמך ראיות וטענות שיוצגו במהלך שמיעת הראיות.

מעבר לנדרש, אציין ששני האישומים שנמחקים מכתב האישום, מבלי להקל בהם ראש, הם האישומים הקלים יותר מבין כלל האישומים, הן מבחינת הוראות החיקוק והן מבחינת המסכת העובדתית. משכך טענות ההגנה לפגיעה בצדק, כפי שנטענו בתגובה לתשובה, נדחות.

סוף דבר

המאשימה תגיש לביהמ"ש עד ליום 27.11.16 כתב אישום מתוקן ממנו ימחקו האישום הראשון בפרק השלישי והאישום הראשון בפרק הרביעי.

ההחלטה תשלח לצדדים בפקס.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ז, 20 נובמבר 2016, בהעדר
הצדדים.